

at jeg havde lært af Estrup at sigte Rigsdagsmændene for Mangel paa Evne eller Vilje! Jeg tror nok, det ærede Medlem for Hjørring Amts 5te Valgtreds (Vertelsen), kunde have Grund til at lære et og andet, og af den forrige Konseilspræsident kunde det ærede Medlem nok trænge til blandt andet at lære at tie, saa længe man ikke kan sige noget, der er Mening i.

Jeg vil endnu kun gøre en Slutningsbemærkning, og det er den, at det er jo øjensynligt, hvad jeg alt hentydede til for lidt siden, at man fra Modstandens Side i denne Sag tilfigter at drage Spørgsmaalet om Grundlovmæssigheden frem som det væsentlige. Jeg tror, som jeg allerede tidligere har gjort opmærksom paa, at dette ingen Joje har, hverken i denne Sags tidligere Historie og heller ikke i dens Karakter og Væsen. Jeg skal kun henvise til, hvad jeg i den Henseende allerede tidligere har sagt, den Tilbøjelighed til, den Bestræbelse for at sætte — jeg kan gerne sige — Slagord i Spidsen for en Valgbetærelse. Jeg tror imidlertid, at vore Vælgere fuldt ud ere i Stand til at kunne veje og bedømme Sager og Argumenter, uden at de behøve at stilles i et andet Lys ved Hjælp af saadanne Bestrægtninger. Den hele Maade, hvorpaa den Sag, er tagen op fra Modstandernes Side, giver mig imidlertid i det hele et vist karakteristisk Billede af, hvorledes Forholdene for Tiden ere i Færd med at udvikle sig; der er jo ingen Tvivl om, at man paa Grundlag af dette Standpunkt af Modstand i denne Sag søger at skaffe sig noget, der forestiller Enighed. Jeg skulde have lyst til, hvis jeg havde Stemme og Kræfter til at tale saadan, at jeg kunde blive hørt hele Landet over, udtrykkelig at bede alle Vælgere overveje det Forhold nu i den Kamp, som altsaa herved indledes, om de tro, at den rette Vej til at samle Styrke i et demokratisk Parti er dette at søge tilvejebragt en forfattet Enighed — en forfattet Enighed, som kun er tilvejebragt og for Tiden kun kan tilvejebringes paa Grundlag af Foranstaltninger, der sigte til, at der intet bliver udrettet. Det er den letteste Sag af Verden at blive enig om det intet at gøre, men jeg vil joise til, at de forløbne Aar, de lange, kostbare Kampaar, skulde vel en Gang have lært os den Erfaring, at det er ikke det, der giver Styrke i en Kamp, som man kalder Vælgerne og hele Folket op til at føre igennem. Det er ikke det, der giver Styrke at skaffe sig en tilskyndende Enighed om intet at gøre; det, der skal skabe Styrke, er at skaffe positiv Enighed tilbeje, saa man kan se, at det er mer end et Skin, der bærer den. Har man

ikke fra Demokratiet Side under tyve Aars Kamp lært at det til syvende og sidst er den positive Vilje, der skal bære os frem, og ikke blot det at skabe et Skin af Enighed? Det er imidlertid det sidste, de Herrer ere i Færd med at tilvejebringe, og derfor siger jeg, at denne Sags Behandling er karakteristisk for hele den politiske Stilling: Man søger aabenbart at indordne alle de modsatte Meninger i Modstanden mod denne Sag under eet Standpunkt, der i alt Fald for Tiden kun tilfigter det: at forhindre den.

Søgsbro: Det ærede Medlem vilde imødegaa, hvad jeg har udtalt angaaende det, at jeg som Formand havde tilladt Forslaget at komme til Behandling. Hvad han anførte angaaende de forskellige Spørgsmaal, som havde foreligget, da tidligere Formænd havde udtalt sig dels i dette Ting og dels i det andet Ting, vedkommer ikke Sagen. Det er ikke om Realiteten af Sagerne, her er Spørgsmaal, men kun om de formelle, hvorvidt Formanden har været berettiget i det enkelte Tilfælde til det, han har gjort, eller ikke, og her er det kun dette, der er fremhævet fra min Side, at hvor der kunde foreligge en Tvivl, skulde Formanden være forfattet med at anvende den Myndighed, han ifølge Forretningsordenen har, og at der i dette Tilfælde kunde foreligge en Tvivl, kan ikke bestrides, naar vi ikke blot se hen til Sagens tidligere Historie, men ogsaa til Ministeriets og Landstingets Tilslutning til Forslaget. I saadanne Tilfælde maa Formanden handle efter et Skøn om, hvorvidt hans Myndighed da bør strække sig, og det er i den Henseende, jeg har paaberaabt mig 2 tidligere Formænd for dette Ting, baade Krabbe og Andrae, og henvist til, at Andrae sluttede sig til en Udtalelse af Landstingets Formand. Jeg kan ikke finde, at det er rigtigt, saaledes som den ærede Taler vil gøre gældende, at Tilslutningen kun skulde omfatte den sidste Sætning, den maa efter Sammenhængen ogsaa omfatte det, som jeg anførte af det samme Punktum. Som en Følge deraf kan jeg ikke andet end fastholde, at jeg var fuldstændig berettiget til at gøre, hvad jeg har gjort, da jeg satte denne Sag til Forhandling. I øvrigt maa jeg bede det ærede Medlem om ikke at tvivle om, at hvad jeg siger, det mener jeg; det er en Forberedelse mod mig at tro andet.

Første Viceformand (S. C. Christensen): Under de forhaandenværende Omstændigheder har jeg ikke villet forhindre Folketingsmanden for Bræsto Amts 6te Valgtreds (Wissen) i at udtale sig om For-